

Jasu Wonder World esittää:
ONPA SINULLA PITKÄ KAULA

Kirjoittanut ja kuvittanut Jasu Hintsala

2. uudistettu painos,
Helsinki 2025

Copyright © 2025 Jasu Wonder World
Kaikki oikeudet pidätetään.

www.jasuwonderworld.com

Sebastian raotti huoneensa ikkunan verhoja nähdäkseen, millainen päivä oli luvassa. Verhon takaa paljastuva kirkas auringonpaiste sai kirahvipojan kiiruhtamaan aamuaskareidensa pariin.

Ei ollut ollenkaan tavatonta, että tämä nuori kirahvi pursusi energiaa heti herättyään, mutta tänään luvassa oli jotain aivan erityistä: tänään oli Sebastianin ensimmäinen koulupäivä.

Aamupesu sujui Sebastianilta tavallistakin ripeämmin, mutta aamiainen toi mukanaan odottamattoman haasteen; salaatinlehdet ja rypäleet tuntuivat jumittuvan omituisella tavalla matkan puolivälissä.

Ikuisuudelta tuntuneen ajan kuluttua kirahvipoika sai lopulta vaivoin viimeisteltyä aamiaisensa ja oli valmis lähtemään kouluun.

Isän saattaessa Sebastianin koululle suuri parvi perhosia tuntui lepattavan nuoren kirahvin vatsanpohjassa. Koulurakennuksen tullessa näkyviin Isä laski kätensä Sebastianin olkapäälle ja toivotti hyvää koulupäivää. Tämä sai perhoset katoamaan kuin taikaskusta ja itsevarmoin askelin poika marssi viimeiset metrit määränpäähensä.

Koulun piha oli täynnä leikkiviä eläinlapsia, joiden riemukas huuto ja nauru täyttivät ilman. Sebastianin huomion tosin kiinnitti koulun nurkalla seisova seeprapoika, jonka katse harhaili ympäröivässä väkijoukossa. Sitten seepran silmät kohtasivat Sebastianin ja vaeltava katse pysähtyi.

Leveä hymy nousi pojan kasvoille ja hän juoksi Sebastianin luokse. **“Viimeinkin sinä saavuit!”** hän riemuitsi.

Seepra oli nimeltään Jonathan. Hän asui Sebastianin naapurissa ja ystävykset olivat kasvaneet yhdessä kuin veljekset.

Jonathan oli Sebastiania vuoden vanhempi ja tunsi koulun muita oppilaita jo entuudestaan. Hän kutsui Sebastianin pelaamaan jalkapalloa ystäviensä kanssa, ja niin pojat suunnistivat kohti koulupihan reunalla olevaa nurmikenttää.

Kentän laidalle oli kokoontunut suuri joukko eläinlapsia, valmiina aloittamaan jalkapallo-ottelun. He toivottivat Sebastianin tervetulleeksi mukaan peliin.

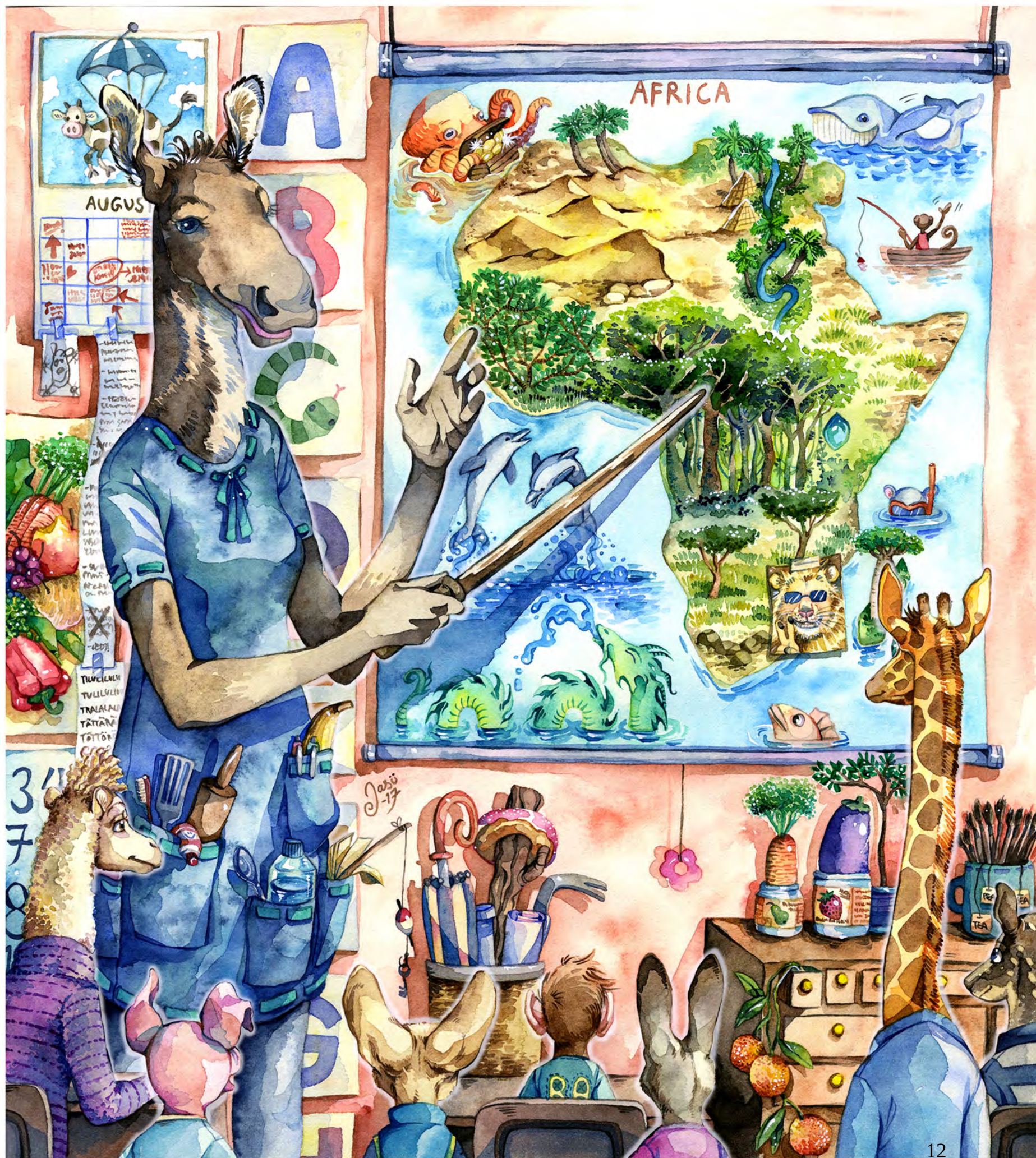
Ja millainen peli se olikaan!

Sebastian ei koskaan ollut pelannut jalkapalloa niin suurella joukolla. Se tuntui aivan oikealta jalkapalloturnaukselta; sellaiselta, joita aikuiset pelasivat suurella urheilustadionilla.

Kellon soidessa, juoksi Sebastian sisälle koulurakennukseen muiden mukana, kuin olisi tehnyt niin jo pitkään. Hän odotti jo seuraavaa välituntia, jolloin uusi jalkapallo-ottelu voisi taas alkaa.

Ensimmäisen luokan opettaja, neiti Hirvonen, oli sopivassa suhteessa lempeä ja jämäkkä hirvi. Jämäkkyyttä häneltä vaadittiinkin, sillä nuoret koulunaloittajat olivat aika ajoin joko niin innoissaan, tai niin hermostuksissaan, etteivät malttaneet pysyä paikoillaan.

Neiti Hirvonen oli matkustellut ympäri maailmaa ja kertoi toisinaan oppilaille tarinoita matkoistaan. Nämä tarinat olivat jännittäviä, mutta samalla hyvin opettavaisia.

Opettaja Hirvosen puhuessa suurkaupungeista, trooppisista saarista, sekä aavikoista täynnä piikikkäitä kaktuksia, Sebastian sulki silmänsä ja kuvitteli itsensä noihin paikkoihin. Hiljaa mielessään hän päätti, että jonain päivänä hänkin matkustaisi maailmalle ja kokisi omia seikkailujaan.

Kesän vaihtuessa syksyksi, heräsi Sebastian joka aamu intoa puhkuen, valmiina uuteen koulupäivään. Hän oli saanut paljon uusia ystäviä ja koulunkäynti oli helppoa ja hauskaa. Mikään ei saanut hymyä hälvenemään kirahvipojan kasvoilta.

...kunnes jotain tapahtui.

Se mitä tapahtui, tapahtui aivan tavallisena päivänä. Sebastian oli herännyt, suorittanut aamutoimensa ja lähtenyt kouluun. Ja kuten joka aamu, kaiken tämän hän oli tehnyt hyvillä mielin.

Mikä tuossa päivässä poikkesi tavallisesta, olivat kolme Sebastiania vanhempaa eläinlasta, jotka seisoivat tutun koulutien reunalla kohdassa, jossa tie sukelsi hetkeksi suurten lehtipuiden varjoon. Sebastian muisti nähneensä vanhemmat lapset koulupihalla, muttei tiennyt heidän nimiään.

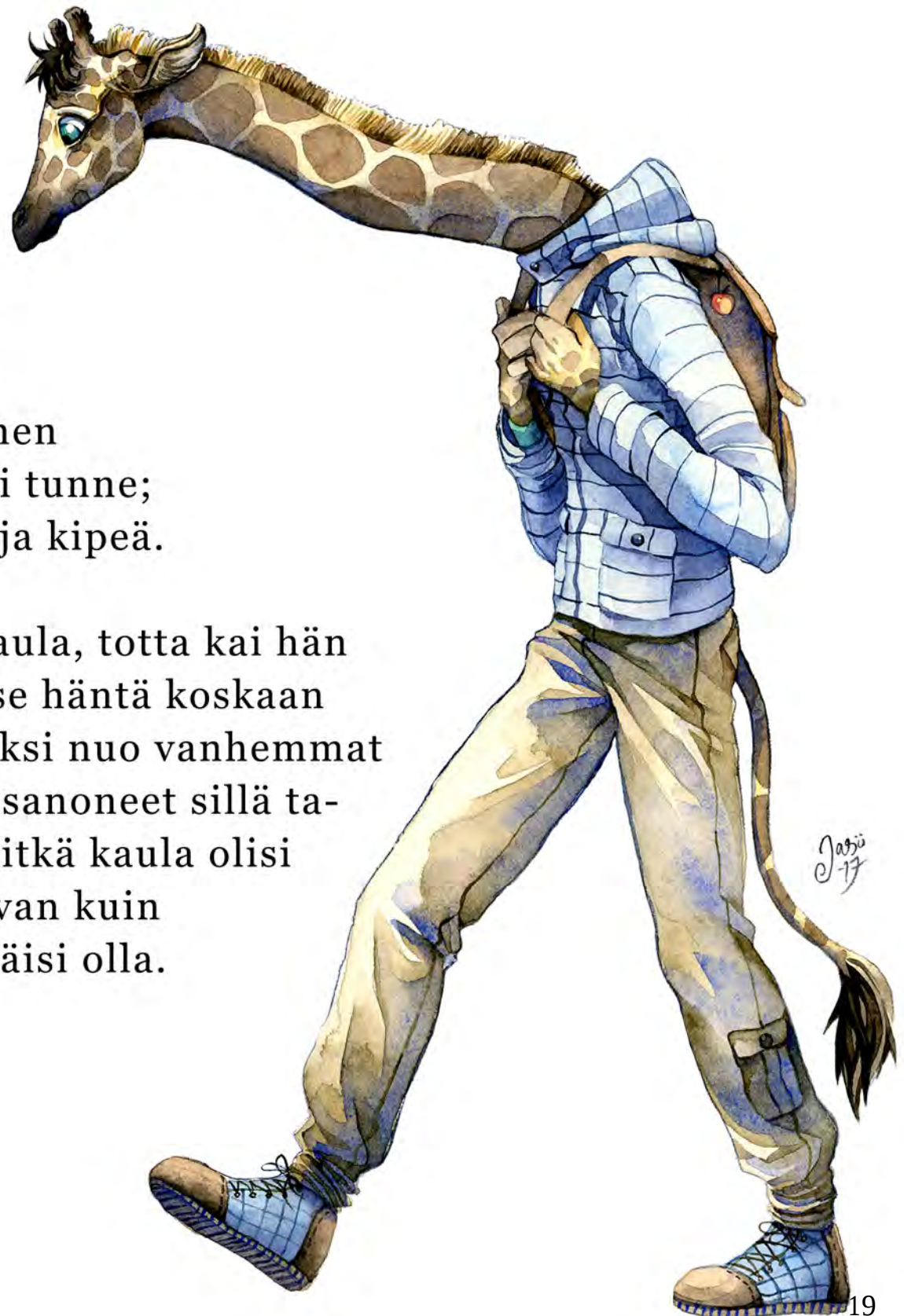

”Hei, onpa sinulla pitkä kaula!” yksi kolmesta huusi Sebastianille tämän ollessa melkein heidän kohdallaan. Huutaja oli kojoottityttö, jonka molemmin puolin seisovat kaksi muuta lasta vaikuttivat kovin huvittuneilta. **”Tosiaankin”,** norsutyttö naurahti. **”Eikö sinun päätäsi huimaa, kun se on noin korkealla?”** Kaikki kolme purskahtivat nauruun. **”Tosi osuvasti sanottu, Bianca!”** Simpanssipoiika hekotti läpäteessään ylävitokset norsutytön kanssa.

Sebastianin kävely kiihtyi aivan huomaamatta melkein juoksuksi. Hän kiiruhti eteenpäin, saaden peräänsä vielä huudon: ”**Hei, mikä kiire sinulle nyt tuli? Varo ettei kaulasi katkea noin kovassa vauhdissa!**”

Sebastianin katse oli maassa ja ilme haudanvakava. Hänen sisällään velloi uusi tunne; se oli kovin raskas ja kipeä.

Hänellä oli pitkä kaula, totta kai hänen tiesi, mutta ei se häntä koskaan ollut haitannut. Miksi nuo vanhemmat lapset olivat sitten sanoneet sillä tavalla? Aivan kuin pitkä kaula olisi jotenkin huono. Aivan kuin sellaista ei edes pitäisi olla.

Syvälle mietteisiinsä vaipuneena Sebastian hätkähti kuullessaan omaa nimeään huudettavan. Hetken hän jo luuli ilkeän kolmikon seuranneen häntä, mutta huomasiinkin saapuneensa koulun pihalle ja näki luokkatovereidensa viittilöivän häntä mukaan leikkiin. Nopeasti Sebastian unohdikin huolensa liittyessään ystäviensä seuraan.

Koulupäivän päätyttyä Sebastian tuskin muisti aamun tapahtumia, mutta kotimatallaan hän joutui jälleen kohtaamaan ikävän yllätyksen: ”**Katsokaa! Sieltä se Pitkäkaula taas tulee!**” Kolme tuttua hahmoa seisoj täsmälleen samalla paikalla kuin aamullakin. Sebastianin vatsassa tuntui, kuin joku olisi kaatanut sinne saavillisen jääkylmää vettä. Hän keskitti katseensa maahan, puristi tiukasti koulureppunsa hihnoja ja kiihdytti askeliaan.

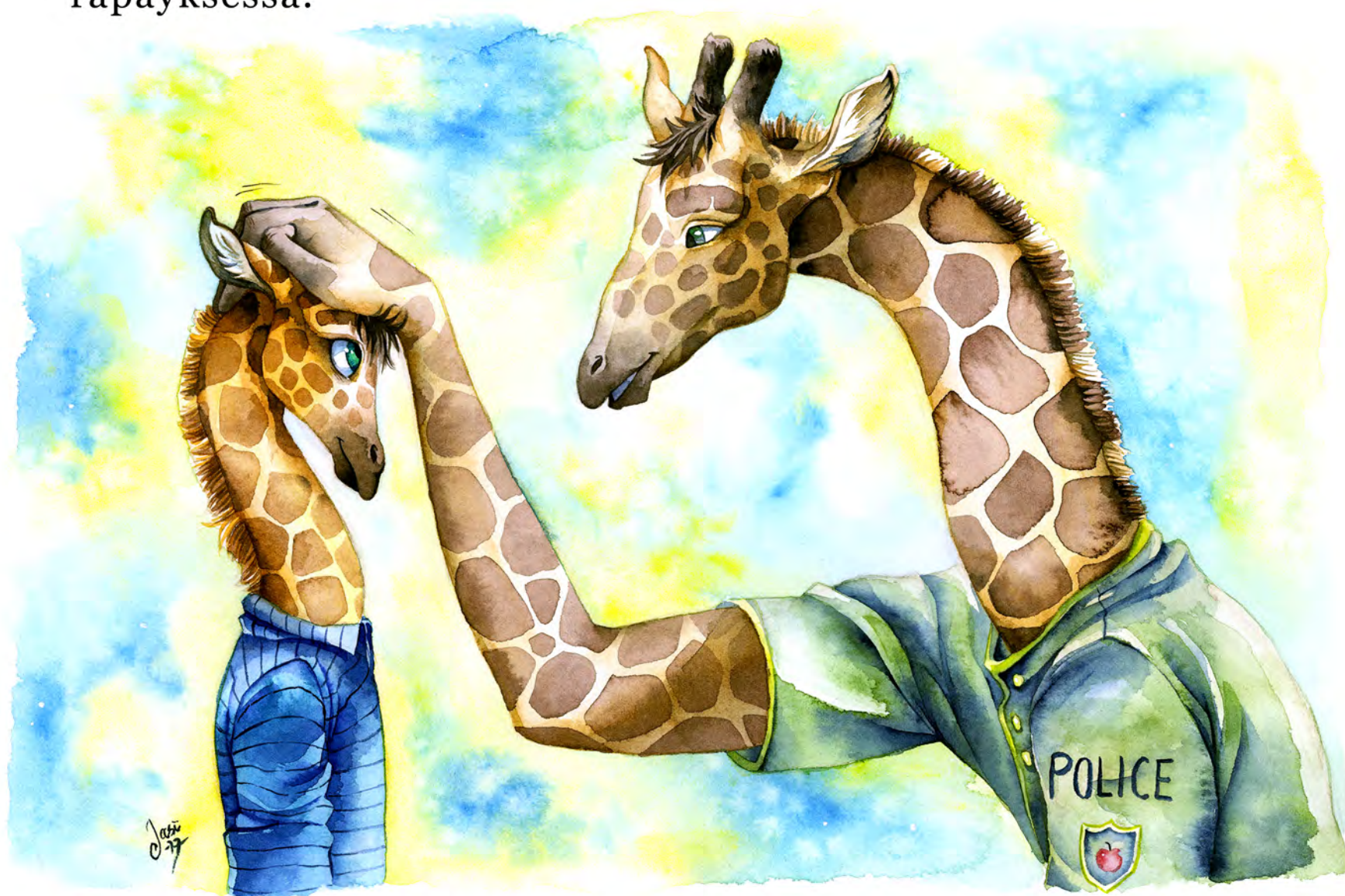
Naurunrämäkkä raikui äänekkäänä hänen ohittaessaan kolme ilkkujaa: ”**Kuinka monta kilometriä pitkän kaulahuivin sinä tarvitset, jos alkaa kaulaa palella?**” Huuto kaikui hänen päässään vielä pitkän aikaa sen jälkeen, kun hän oli jo jättänyt nuo kolme kauas taakseen.

Illalla uni ei ottanut tullakseen. Mitä jos ne kolme olisivat taas huomenna tienlaidassa?

Ulko-ovi kuului avautuvan: Isä oli tullut kotiin. Sebastian käveli keittiöön ja kohtasi Isän yllättyneen ilmeen. **”Miten sinä olet vielä tähän aikaan hereillä?”** hän ihmetteli. **”Minä näin painajaista”**, Sebastian sanoi varpaitaan tuijottaen. Eihän asia aivan niin ollut, mutta totuuden kertominen Isälle ei tuntunut tarpeellista.

”Unet eivät koskaan voi oikeasti satuttaa sinua, kyllähän sinä sen tiedät”, Isä pörrötti rohkaisevasti Sebastianin harjaa, ja kaikki pojan huolet ja murheet katosivat kuin itsestään. Hänen kömpiessä takaisin sänkyynsä unikin tuli silmänräpäyksessä.

Seuraava aamu oli kuitenkin erilainen kuin kaikki edelliset. Aamutoimet etenivät kankeasti ja mieli oli äkäinen. Äidin toivottaessa hyvää koulupäivää Sebastianin tavanomainen hymy oli vaisu. **”Onko kaikki kunnossa?”** Äiti kysyi. **”En tiedä”,** Sebastian vastasi epäröiden. **”Vähän heikottaa. Varmaan-kin kuume on nousemassa.”**

Sairaana ei tarvitsisi lähteä kotoa pois ollenkaan. Silloin varmasti välttyisi kiusaamiselta. Äiti näytti miettiväiseltä. ”**Sinä todellakin vaikutat huonovointiselta. Jää tänään kotiin lepäämään. Minä soitan opettaja Hirvoselle ja selitän hänelle tilanteen.**”

Niin Sebastian vietti sen päivän kotonaan. Iltapäivällä Jonathan tuli kuitenkin kysymään häntä ulos leikkimään. ”**Joo! Voin minä tulla, en minä enää niin sairas ole**”, Sebastian vastasi, iloisena päästessään jaloittelemaan sisällä vietetyn päivän jälkeen.

Kesken majanrakennuksen Äiti kuitenkin palasi töistä kotiin.
”Näytät voivan jo paljon paremmin. Huomenna voit jo varmasti mennä kouluunkin”, hän iloitsi.

Sebastianin mieli synkkeni. Mutta sitten hän muisti, että huomenna olisi torstai. Hänellä alkaisi koulu samaan aikaan Jonathanin kanssa, ja kulkisivat matkan yhdessä. Mitään hätää ei siis olisi.